

FERENCZES ISTVÁN

Felirat az égi táblánál szolgáló Gróf Széchenyi Istvánhoz

Istenhez szellemhez
láthatatlan másához
Radnán vagy Csíksomlyón
mintha Máriához

hozzád kiáltozunk
méltóságos gróf úr
Erdélyben a sorsunk
sátánosra fordul

Tündérvölgy volt egykor
ez a kicsi ország
töviskorona lett
pokolbéli tornác

Ezer esztendeig
jól megfértünk benne
nem vétettünk többet
mint kik ellenünkre

Nem voltunk mi többek
se kevesebbek másnál
még sincsen már helyünk
az Űrasztalánál

Emelt fővel jártuk
az árdéli mezőt
nem térdeltünk mi le
csak az Isten előtt

De mint homokbánya
ránk omlott a világ
lennénk a húsában
vándor aknaszilánk

Mind fojtogatóbban
szorul a nyakunkra
akárcsak a kötél
a Kárpátok hurka

ahol immár jog lett
másan a gyalázat
disznók elé prédál
és megront e század

amely odadobott
mint lerágott koncot
a Balkánhoz címzett
cirkuszi porondhoz

Mi lettünk a jöttment
ázsiai horda
idegenek vagyunk
édes otthonunkban

acsarognak reánk
újbandita latrok
ki tudja hol készül
ellenünkre pogrom

Kütfői lettünk mi
mindenféle rossznak
szép havazásinkra
átkot kiáltoznak

Nyelvünket kitépnék
elnémítanának
kellenénk is nem is
mint másnap a vágynak

Kisebzett a szájunk
a sok könyörgéstől
hó helyett hamu hull
ránk a magos égből

Önmagunk pusztítjuk
egymás jonhát marjuk
tehetetlenségünk
sárba húzza arcunk

Európa felé
mindhiába hívnak
leszakadnak egyként
előttünk a hidak

Hitvány itt aki más
lefokozott ember
mert Erdélyt jó uram
nem öleli tenger

Ébredj hát ébredj fel
gróf Széchenyi István
gyere el Erdélybe
hajózz fel a Tiszán

dübbörögjön végig
izzó szenvedésed
ezen a bajlátott
megtörtetett népen

csak te a legnagyobb
tudod megmondani
hogyan lehet kisebbségként
magyarnak maradni

gyűjtsél magad köré
mint pásztor a nyáját
építsd fel lelkünkben
békénk szentegyházát

zárd el zsilipekkel
elszivárogtatásunk
komondorok nélkül
elbitangolásunk

Elméd hűvösével
torkára te fojtsad
hazudozó mocskát
hordószónokoknak

S ha már lehetetlen
e világi lármán
lennél a szószólónk
fönt az égi táblán

Jól tudod hogy itthon
s jók akarunk lenni
hogyan csupán az árvák
tudnak így szeretni

Legyél a kortársunk
gróf Széchenyi István
egyedül általad
maradhatunk tisztán

Hallod-e Cenk ura!?
Döbling rácsát tépjük
Zörgetik a láncot
Jönnék jönnék értünk

Csikszereda, 1991. október 20–25.

Karácsonyi reminiscenciák

Farkastorkú jégcsapokon
orgonált, brongott borzadányt a szél,
friss hó hullt az őszi óra,
hadak nyomán járt, temetett a tél,

temette a vesztes apát,
a fiút, ki a Donnál hóba halt,
a lányon az erőszakot,
a győztesek után hagyott sarat,

szórta falunkra az Isten,
mint lezúllott, porrá sirt csillagot,

fújta ránk a Hargitáról
a mirtusz hullás márvány maszlagot.

Szentséges éj, karácsony volt,
a harang fehér gyászban bongatott,
a csöndöt imádták némán,
megrokkant a székelő angyalok.

Egyedül a kocsma mögött,
a bérszoba ablakán lázított,
mintha vasat, rácsot rázna
egy-egy gyötrelmes, tébolyult sikoly:

kínba omlott kicsi asszony
hívta a csodát, tán már a halált,
szenvetde másodnap óta
elsőszülött, rettentő magzatát,

ki aláaknázza a szívet,
csontjaiból a meszet kiszívta –
Isten lánya, édesanyám,
te, te, te voltál akkor Mária!

Kint az ivóban percenként
őszült poharai fölött apánk,
a rettegő gyertyafényből
felépítette falunk templomát,

mert új Heródest ellett
s hű pribékeket kint már a világ –
hát jöjjön már az a Fiú,
ellenük hozd el Szent István király...

Karácsony van újra. Apám
meghalt. Anyám rettegvé, félve él.
Hiába hozott az angyal,
kisemmiz engem is a vak remény.

Népemet bánat szórja szét,
forгатja maga alá a törvény,
a jog, mit ellene írnak
haramiás, alvilági csörtén.

S nem jönnek a csodák, késnek,
a havazás szentegyházaiban
helyünkre az iszonyat ül,
szemünknek tiszta tükre megrian,

mint lázgörbét ír az égre,
mondja, mi csak Krisztussal mondható,
hogy a hazánk, a mi hazánk,
nem és nem, nem e világból való.

Csikszereda, 1991. december

Kőrösi Csoma Sándor tibeti dalai

árva madár árva vagyok
mint az Isten s messzi népem
fagyban múlok üszkösödöm
fehér lóbusz tömlőcében

fehér lóbusz siralomház
hull a hamu hull a dér rám
harmatot iszom csalánról
sárral kevert jázmin eszem

jázmin eszem sárral némán
én vagyok ki otthon meghalt
jártam poklon szívárványon
szantál erdőbe száműztek

szantál fában bujdos az ősz
elárul mint engem az út
ezer sziklát rémül mögém
gyémánt tigris türkiz párdúc

párdúc éjben tigris téiben
őzgidák pásztora voltam
bölcsek kövére hull könnyem
elfogy szavam mint a kenyér

Hold-kenyerem lassan elfogy
testvéreim égben járnak
kihalnak a rokonok is
országom széttépett kócsag

kócsag-felhő esőt hullat
talán otthon sincsen hazám
nincsből bujdosott seholba
mint a holló ki sólyom volt

holló Hold és sólyom Nap közt
rokonatlan csillagom van
imamalom örül gyönggyé
ördögtáncot lejt a Tejút

ördögöknek sövényese
körül kerít a pusztulás
láz jön értem a mocsárból
tengert álmodik körém

mint a tengerbe szórt hamu
egyre fájóbb kín a sorsom

utamon már darvak szállnak
az örök hó magasában

Himalája örök hava
hattyú ének égi inge
arcom fölött tép el Isten
hulljál hulljál Darzsilingre

Holló és galamb

tündökletes hófehérben
csapongva szállsz nincsen-értem

néma tájban föl-föllobbansz
verődsz mint a sebzett harang

vérpad égen fürödsz porban
talmi röptű fehér galamb

kergetlek én árva madár
ki mindig a Nap előtt szállsz

nyomotokban mint aki fáj
hópusztító árnyékom jár

csillagok közt elporladó
felhők szirtjén rongyolódó

mint télben az orgonaszó
árva vagyok árva holló

talpig gyásznak ékkövében
jövők érted gyémánt mélyben

szállnék hozzád le a zöldbe
lombos ágra füves földre

de te mint a szalma lángja
hamvadsz romoknak falára

senkié vagy mindenkié
sem ördögé sem istené

szürke rajban szertelenben
vegylész el a kőtereken

morzsát hintő tenyér köré
nem vagy enyém nem lész övé

húga volnál te a hónap
én a bátyja a koromnak

te gyönyörölsz mindig nászra
én sötételem holtig gyászba

ha te fönt vagy, én lent szállok
reád soha nem találok

engem isten a szemére
szegzett az ég keresztjére

téged áldott álmodással
mirtuszokkal olajággal

föl te hozzám alig ragyogsz
melléd én csak zuhanhatok

szerelmemtől fehér galamb
ég is föld is boldogtalan

fölöttünk az isten gyászol
jeget fúj ránk sohamárt szől